

[Edel Saunte.]

kommet ind fra „Unge Hjem“-bevægelsen, må man tro, at de hører sammen. Jeg vil gerne have lov til at citere lidt af den henvendelse, der er udsendt fra denne organisation. Den starter med overskriften: Du må ikke slå ihjel. Og den fortsætter:

„Hvis den danske rigsdag vedtager den meget omtalte svangerskabslov, har landet endeligt officielt vedkendt sig en *hedensk* vurdering af det ufødte menneske. Det har hidtil kun været lovligt at dræbe et foster, hvis der forelå en medicinsk indikation. Nu bliver det også lovligt at fremkalde en abort udfra økonomiske og sociale bevæggrunde. Kort sagt: hvis det koster for meget at have et barn, kan man nu med statens godkendelse få det aflivet før fødslen“.

En sådan form for udtalelse må naturligt resultere i de erklæringer, vi har fået.

Jeg skal tillade mig at citere en af disse erklæringer, som er fremlagt i udvalget. Den er stilet til svangerskabskommissionen, hvis arbejde i parentes bemærket er afsluttet for et par år siden, og den lyder således:

„Vi undertegnede vil på det kraftigste protestere mod, at lægerne ikke får medbestemmelsesret, når et svangerskab skal afbrydes.“

Hvor man får den idé fra, at lægerne ikke skal have medbestemmelsesret, forekommer lidt gådefuldt i betragtning af hele debatten om, hvorvidt kirurgerne også skulle ind i samrådet, og i betragtning af, at det er klart vedtaget ved den sidste behandling, at samrådet skal bestå af en kirurg og en psykiater.

Så siger man videre:

„Vi demonstrerer mod mødrehjælpens altfor store indflydelse.“

Det kan være en skønssag, om man mener, den er nødvendig eller ej, men den anden store kristelige organisation har altså ikke følt trang til at protestere derimod.

Og endelig siger man:

„Vi er imod social indikation.“

Jeg tror, jeg klart kan fastslå, at den protestaktion, som her er sat i gang, retter sig imod noget, der slet ikke står i loven, og så kan man jo godt tage den til indtægt, hvis man føler trang dertil.

Jeg og flertallet i udvalget med mig mener altså, at den form, vi har fundet for

social-medicinsk indikation er helt klar og helt rigtig, og vi mener også, at den form for indikationsstillingen, som fremgår af det nu vedtagne, må være den rigtige fremgangsmåde. Og hvorfor mener vi det? Det mener vi, fordi vi ønsker at få ensartethed over hele landet, fordi vi ønsker, at kvinderne skal have samme rettigheder, hvadenten de bor i Skive eller i København.

Efter den form, samrådene nu har fået, er de sammensat af mødrehjælpens leder, en specialist i psykiatri og en specialist enten i kirurgi eller i gynækologi, en af de stedlige overlæger. Og det er tanken, at man, som den højtærede justitsminister sagde, med hensyn til nævnet holder sig indenfor et tal på 25—30, måske lidt mindre, det kommer an på, hvor mange sager der kommer frem til behandling. Man vil så få afgørelser, der i løbet af forbavsende kort tid vil blive klare og tydelige og ensartede for hele landet. Klare, tydelige og ensartede for hele landet, det er efter min opfattelse meget væsentlige krav. Ikke fordi jeg mener, at disse afgørelser vil blive særlig liberale eller særlig strenge, men fordi det skulle være muligt netop gennem denne faste organisation at skære yderpunkterne fra, skære dem fra, der har en særlig indstilling af enten religiøse, psykiske, følelsesmæssige eller andre grunde, og som står på en absolut venstrefløj eller på en absolut højrefløj. Denne fraskæring vil efter min opfattelse være lykkelig, og til at fremme den vil vi have nævnet.

Der foreslås nu ved de foreliggende ændringsforslag, at disse samråd skal være faste, for så vidt angår mødrehjælpsleder og psykiater, men at kirurgen skal skiftes ud i hvert enkelt tilfælde, alt efter om kvinden skal opereres hos den ene eller den anden kirurg. Det vil sige, at 150 kirurger skal skifte.

Det er i virkeligheden nøjagtig de samme kirurger, som nu afgør sagerne, og der vil, hvis man skifter dem ud på den måde, være nøjagtig den samme chance for, at man får ulige afgørelser i de forskellige distrikter, som man har nu, en ulighed, som fra alle sider har været dybt beklaget, og som har været en af foranledningerne til, at man ønskede en ny lov. Det vil jo ikke være sådan, når det skal være „den opererende læge“, at man så i almindelighed kan